

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 2.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392984304/facsimile.pdf> (tilgået 01. oktober 2023)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

næsten hele Broders Kiste var begravet under Jord — kun de grønne Kranse stak frem — men — — —
«Kom nu, Tue, vi skal hjem.» Fader bøjede sig ned over ham og kyssede ham.

Tue så forvirret i Vejret, Faders Ansigt var vådt af Tårer, og hans Mund bævede i det hvide Skæg. Moder og Søster stod tavse i deres lange, flyvende Slør, og Præsten stirrede oppe fra Gravhøjen ned til Kisten, med Spaden i den sænkede Hånd. Men de fremmede Herrer og Damer begyndte at forsvinde i Alleerne, Tue syntes, de skyndte sig af Sted, men det var jo også så dårligt Vejr.

Nu kastede Præsten Skovlen og kom ned til dem.

«Hr. Inspektør,» sagde han og trykkede Faders Hånd. Langsomt fulgtes de ned gennem de våde Alleer, der bruste og suste over deres Hoveder. Præstens Øjne gled hen over de hældende Kors og de hvide Marmortavler.

«Grave — lutter Grave —» mumlede han.

Han så hurtigt op, med et forskræmt Udtryk i det magre Ansigt.

«Undskyld — undskyld mig — men tre Begravelser på én Dag, og lutter unge og Børn — Børn, jeg selv har døbt, som nu Deres Alf — — —»

Fader så på ham: «Ja, det maa være tungt.»

Præsten nikkede, han strøg sig hen over Ansigtet med den dirrende Hånd.

«Nå — men undskyld mig.»

De var nået ud til Kirkegårdsporten; udenfor holdt Jes med Kalesjen for at køre dem hjem, Lønnenes gule Blade flagrede ned over de tykke, brune Heste, der stod og krøb sammen i Sludet.

Tue vendte sig endnu en Gang og så tilbage over Hegnene og Hækkene, men Regnen slog ham i Øjnene, og han kunde ikke se Broders Grav. Så løftede Fader ham ind i Vognen, hvor Moder og Søster

allerede sad. Præsten blottede sit gråhårede Hoved og bukkede let.

«Farvel, Hr. Pastor.»

Vognen kørte hen ad den opblødte Vej langs Fjorden. Hjulene knagede i Gruset, og Regnen strømmede ned ad Ruderne. De gule Bølger slikkede op ad Stendæmningen — langt ude i Disen svømmede en skovmørk Ø.

«Stakkels Mand,» sagde Fader, «han er så vist ikke egnet til den Gærning,» han sad stedse med Tue i Hånden. Moder svarede ikke, hun stirrede frem for sig under det sorte Stør, men Regitze hulkede i sin Krog. Faders Øjne blev urolige, han så ud ad Vinduet. Og så kom Tue også til at græde.

Alf var jo død.

— — — — —
 Det var samme Aften. Tue legede i Stuen ud mod Fjorden; Blæsten tudede i Skorstenen, og Regnen trommede paa Vinduerne, men de røde Gardiner var trukne for, og her var hyggeligt og lunt. Ane sad ved Bordet og stoppede Strømper, Lampelyset faldt hen over hendes bøjede, grå Hoved og svære Skuldre, ellers var der halvmørkt i det store Rum. Tue galoperede rundt langs Væggene og knaldede med sin Pisk, Smæld i Smæld — han legede Guldfux, og det var morsomt. Men hvor meget han så end prustede og trampede i Gulvet, så Ane ikke op, bare stoppede og stak i sin lange Strømpe. Af og til sukkede hun dybt, Ane var kedelig i Aften, men det måtte hun om, han havde nok med at tøjle Fuxen. Se nu bare, hvor den stejlede, så dens gyldenrøde Manke strømmede ned over Ryggen. Men bi — et kraftigt Tag i Tøjlerne, og den foer atter af Sted i elegante Spring, dens sorte Hove smældede og klaprede.

Døren gik. Moder stod henne paa Tærsklen, slank og lille, missende med Øjnene mod Lampelyset, der